

theGreekPlayProject

«Spleen» - της Nova Melancholia πάνω σε ποίηση Charles Baudelaire. Σκηνοθεσία: Βασίλης Νούλας

- Συντάκτης: Τσατσούλης Δημήτρης
- Δημοσιεύτηκε στις: 03/04/2018

«Spleen» - Performance της Ομάδας Nova Melancholia πάνω σε ποίηση Charles Baudelaire.

Σκηνοθεσία: Βασίλης Νούλας

Κριτική θεάτρου: Δημήτρης Τσατσούλης

Σε ένα άδειο διαμέρισμα, στο ισόγειο μιας πολυκατοικίας στην Ασκληπιού που βλέπει στον ακάλυπτο ακούστηκαν ποιήματα του **Σαρλ Μπωντλαίρ** στα γαλλικά προερχόμενα από τη συλλογή του **«Τα άνθη του κακού»**.

Το spleen χαρακτήρισε μια ποιητική γενιά εκεί στα τέλη του 19ου αιώνα και είναι εκείνη η αίσθηση ανείπωτης θλίψης που διατρέχει τον εαυτό του υποκειμένου, η μαύρη χολή που χύνεται στο ίδιο του το αίμα και καταλαμβάνει τις αισθήσεις του ενώ ο άλλος όπως και ο εξωτερικός κόσμος λαμβάνει μορφές που συμβάλλουν στο κατακλυσμαίο αυτό συναίσθημα.

Πού μπορεί να οδηγήσει αυτό το αφόρητο βίωμα της θλίψης; Σαν την πανούκλα που απελευθερώνει κάθε καταπιεσμένο ένστικτο μπροστά στη συνειδητοποίηση της επερχόμενης απώλειας, η βαθιά θλίψη οδηγεί το άτομο να αντιλαμβάνεται ή και να βιώνει ακραίες καταστάσεις με πλήρη αδιαφορία - η κόλαση και η διαστροφή είναι ήδη μέσα του τετελεσμένες, οι όποιες ακραίες εμπειρίες είναι πλέον απλά συμπτώματα επιφαινομένων.

Ένα σίρκο υποδέχεται τους μετρημένους θεατές στο διαμέρισμα, αρχικά όρθιους, αργότερα κάποιοι από αυτούς καθιστοί σε πλιάν καρέκλες. Κάμποσα άτομα με παράδοξες περιβολές τους υποδέχονται

αδιάφορα, συνεχίζοντας να βιάφονται ή καλύτερα να μουτζουρώνουν τα πρόσωπά τους μπροστά σε περίτεχνους ως προς το σχήμα καθρέφτες.

Μια μανταρισμένη, με δεκανίκια γυναίκα (με το ψευδώνυμο **Γιεβγκιένι Κολένκο**) κυκλοφορεί στον χώρο ως παράξενο ον, μια άλλη (**Αλέξια Σαραντοπούλου**) περνά με κατάμαυρη μπογιά το πρόσωπό της, μια άλλη στολίζεται με διαμαντάκια στο πρόσωπο και το μπούστο, δυο τρία αγόρια κάνουν βόλτες στο μπαλκόνι που βλέπει στον ακάλυπτο. Σε μια γωνιά του μπαλκονιού, αδιάφορος για τα τεκταινόμενα, ο σκηνοθέτης **Βασίλης Νούλας** κοιτάζει αδιάφορα γύρω, ανά στιγμές μέσα στο δωμάτιο, με πρόσωπο βαρύ κάτω από τα ξανθοπράσινα μαλλιά του: «Πλούσιος αλλά ανίσχυρος, νέος κι όμως πολύ γέρος» και ταυτόχρονα ένας παρών -απών. Τα όσα συμβαίνουν ή θα συμβούν είναι προβολές της δικής του κατάστασης.

Επτά ηθοποιοί θα προχωρήσουν σταδιακά στην εκφώνηση, όλοι στα γαλλικά, ποιημάτων του Μπωντλαίρ με εντυπωσιακά καλή εκφορά, τόσο που αναρωτιέται κανείς μήπως πράγματι η Ελλάδα ανήκει ακόμη στη Γαλλοφωνία. Απολαυστική η **Βίκυ Κυριακουλάκου** όταν εκφωνεί το ποίημα -επίκληση στον Σατανά, άψογη η όλο εσωτερικό θυμό εκφορά του τελευταίου ποιήματος από τον Νούλα.

Άλλος λόγος, εκτός από τα ποιήματα, δεν θα ακουστεί. Μόνο επιμέρους δράσεις. Ο τοίχος του μπαλκονιού θα χρησιμεύσει ως καμαρίνια για τις όλο και προκλητικότερες, παράδοξες αμφιέσεις. Η θλίψη, μετά τα μακιγιαρισμένα πρόσωπα, παίρνει άλλες μορφές: βίαιων ερωτικών λεσβιακών συνευρέσεων, σαδομαζοχιστικών δράσεων, κρέμασμα από σκοινιά που δένουν περίτεχνα το γυμνό σώμα (της **Εύας Κολιοπάντου**), τρυπήματα στο δέρμα, αποτρόπαιες, ζωώδεις μάσκες, ένας χορός κολασμένων. Ανάμεσά τους, η σκηνή μιας Πιετά, με τη Βίκυ Κυριακουλάκου ως μάνα και τον **Δήμο Κλιμενώφ** ολόγυμνο αλλά με κρυμμένη τη φύση του ανάμεσα στους μηρούς, ως άφυλο πλάσμα, στην αγκαλιά της. Και στο τέλος να ακούγεται από τη **Σοφία Κορώνη** το «Gloomy Sunday» της Diamanda Galas.

Η απουσία λόγου ως επεξηγηματικού των δράσεων ενέτεινε το παραξένισμα ενώ σταδιακά επικρατούσε, παρά τις ακραίες καταστάσεις που διεμβολίζονταν ωστόσο από εικόνες τρυφερότητας, η αίσθηση της απόγνωσης, της βύθισης στην άβυσσο μιας υπέρτατης θλίψης. Η περφόρμανς λειτουργούσε με τη μαγνητική δύναμη ενός εφιαλτικού ονείρου από το οποίο όμως δεν ήθελες να βγεις.

Τα σκηνικά αντικείμενα, τα κοστούμια και οι αντι-θεατρικοί φωτισμοί σχεδιάστηκαν από τον και συμμετέχοντα στην όλη παράσταση **Κώστα Τζημούλη**.

Ο **Βασίλης Νούλας** κατέθεσε μια αμιγή περφόρμανς με αυθεντικά υλικά με καταγωγή από τις (αυτοβιογραφικού χαρακτήρα) απαρχές του είδους, μια κυριολεκτικά πένθιμη παράσταση που πηγή της έχει και αφιερώνει στη μνήμη της μητέρας του που έφυγε πρόσφατα. Καθιστώντας το πένθος του δημόσιο μέσω της τέχνης του.

